

Udvalgsbetænkning, saaledes har man ogsaa taget denne til Rettesnor ved Omorganisationen af Synsmandsinstitutionen, idet man herved har taget de for Bandsynsmændene i Anordningen 29de Juli 1846 givne Regler til Mønster.

60 Naars Alderen har man meent her at burde tillægge samme Indflydelse som i andre lignende Forhold, jfr. Lov af 6te Juli 1867 § 9 og Lov af 26de Mai 1868 § 9.

Medens man ved Affattelsen af § 14 har fulgt fornævnte Anordnings § 38, har man ikke funden tilstrækkelig Anledning til i Pighed med, hvad der er fastsat i Anordningens § 39, at foreskrive Udarbejdelsen af en Instrux for Synsmændene, som formeentlig rettest ved selve Loven meddeles de fornødne Regler for deres Virksomhed, eller deres Veiledning ved Byraadenes og Sogneraadenes Formænd, der ikke kunne forudsættes at have en saadan særlig Indsigt i disse Forhold, som vilde være fornøden, for at en saadan Veiledning kunde gjøre sin Nytte. Saavidt Ministeriet bekjendt, har Bestemmelsen i bemeldte § 39 om Bandsynsmændenes Veiledning, hvormed det Samme gjelder, heller ikke faaet videre praktisk Betydning.

Da der har været forskellige Meninger om, hvorledes Slutningsbestemmelsen i Anordningens § 39 om Communalbestyrelsernes eller Sogneforstanderskabernes Ret til at afskedige Bandsynsmændene er at forstaae, navnlig om en af vedkommende Myndighed herom tagen Bestemmelse er endelig eller kan indankes for de overordnede administrative Myndigheder, har Ministeriet anseet det rettest, at den tilsvarende Bestemmelse i denne § gives en saadan Affattelse, at samme ikke kan fremkalde lignende Tvivlsmaal.

ad §§ 15, 16 og 17.

Ved disse §§'s Affattelse har man i det Væsentlige taget Anordningen 29 Juli 1846 § 40, 41, 45 og 46 samt Lov 14de April 1865 om private Veies Sftandsættelse §§ 2, 3 og 8 til Rettesnor.

Naar der er Spørgmaal om Ombytning af et ældre Hegn med en anden Art af Hegn, kan der frembyde sig saamange forskellige Spørgsmaal til Afgjørelse, at man har funden Betænknelighed ved i Mangel af Forlig at overdrage Synsmændene denne Afgjørelse, hvorfor Sagen efter § 16 i slige Tilfælde af disse vil blive henviist til Landvæsenescommissionsen, for hvilken Forretningens Requirit da maa indanke den, saafremt han ønsker den videre forfulgt.

Da det enkelte Gange er indtruffet, at de Bandsynsmænd, som det var overdraget at behandle en Sag, ikke have kunnet føre denne til Ende, fordi den ikke kunde afgjøres ved Forlig, og de ikke kunde forenes om en Renselse, har man funden det rettest i § 16 at fastsætte, at en 3die Synsmand skal tiltræde i de Tilfælde af lignende Beskaffenhed, som her maatte indtræde.

ad § 18.

I denne § har Ministeriet bestræbt sig for at samle de forskellige Punkter, hvormed i Almindelighed bør tages Bestemmelse i Afgjørelsen, for at denne ikke skal komme til at lide af Ufuldstændighed og give Anledning til nye Trætter. En saadan Instrux vil efter Ministeriets Anskuelse gjøre god Nytte, da man ikke kan forudsætte, at Hegnsynsmændene, navnlig i Begyndelsen, uden en saadan ville medtage Alt, hvad der bør medtages for at tilveiebringe en endelig Afgjørelse. Efter den Maade, hvorpaa Ministeriet har anseet det rigtigt at stille sig i § 2 med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der foruden de ældre Hegn overhovedet skal være lovligt Hegn, kan der derimod ikke være Spørgmaal om i Instruxen at optage i det Enkelte gaaende Bestemmelser om de nye lovligt Hegns Beskaffenhed.

ad § 19.

Indholdet af denne § er i alt Væsentligt overensstemmende med de tilsvarende Bestemmelser i Anordningen 29de Juli 1846, § 70.